

PALESTINA OF HET HEILIGE LAND.

De eerste plaats alwaar de reizigers naar Palestina gewoonlijk ontschepen, is de haven van Jaffa, het oude Jafò of Joppe (Joz. 19: 46). Door dezen weg ontwijken zij de woestijn die gij zekerlijk uit de geschiedenis der Israëlieten kent, en die men noodzakelijk door moet, als men Palestina door Egypte inkomt.

Jaffa, dat is „de schoone,” is eene der oudste steden van Syrië; de rabbijnen meenen dat zij door Jafeth werd gesticht. De eertijds zeer bezochte haven was toen veel beter dan ten huidige dage. Ten tijde der Romeinen leidde een openbare weg van Jeruzalem naar Joppe, en ten tijde van Ezra (Ezra 3: 7), en zelfs van Salomo, was Jafò reeds de haven van Jeruzalem en de gewigtigste van het land (2 Kron. 2: 16). Hier ontschepen thans de reizigers die uit het westen komen, om zich voorts naar Jeruzalem te begeven, door eenen van vele zijwegen door-kruisten weg, welke 15 uren gaans lang is.

In Joppe ging Jona scheep, toen hij, om niet in Nineve te prediken, naar Tarsis vlugte (Jon. 3). Hier bewoonden de weduwen, die van de weldadigheid van Tabitha hadden genoten, haren doode, en wakte Petrus haar op (Hand. 9: 36—43). Te Joppe was het dat Petrus langen tijd verbleef in het huis van Simon den lederbereider, hetwelk aan het strand lag, en alwaar hij dat gezigt had, waarin hem bevolen werd het Evangelie aan alle volkeren te verkondigen; en hier was het dat hij uit Cesarea de boodschap van den heiden Kornelius ontving (Hand. 10: 9—17).

Jaffa is gelegen aan de helling van een heuvel, welks voet bespoeld wordt door de Middellandsche Zee. Omringd door heerlijke tuinen, verheft de stad zich met hare schitterende moskee-torens, te midden van een bosch vol palm-, granaat-, oranje-, vijge- en andere vruchtboomen. Ofschoon het geplaatst is aan de grenzen-zelve van de ontzagelijke en barre woestijn die Palestina van Afrika scheidt, is de lucht er evenwel vervuld met den lieflijken geur der bloemen.

De stad zelve die tegenwoordig 5- à 6000 inwoners telt, is inwendig niet zeer fraai; want hare nauwe kromme straten zijn, zoo als in alle steden van het oosten, vol stof en onreinheid. De kleederdragt der inwoners of der reizigers die deze plaats verlevendigen, is er schilderachtig en vreemd. Hier vindt men Bedoeïnen met hunne groote mantels uit wit linnen zaamgesteld; ginds Armeniërs met lange kleederen, doorstreep met blaauw en wit; elders Joden uit alle wereldstreken met alle soorten van kleeding, slechts kenbaar aan hun langen baard en door hunne gelaatstrekken die hen overal doen kennen; op andere plaatsen arme pelgrim-familien aan den hoek eener straat, die uit een houten bak de gekookte rijst of gerst eten, die zij sparen om de heilige stad te bereiken.

Thans worden er ook Christenen in Jaffa gevonden, en reeds is men bezig deze stad met de hoofdstad Jeruzalem door een spoorweg te verbinden.

T. M. L.

DE WALDENZER MARSKRAMER.

De middelen, waarvan zich de Waldenzen van de Piemontesche valleijen bedienden, om bij de roomsche edelen de zuivere christelijke godsdiensst voort te planten, bestonden in den verkoop van kleinigheden en voorwerpen van opschik. Zoodra zij den toegang tot eenig huis der edelen hadden verkregen, en hunne waren ten toon gespreid, gaven zij, echter met eenige terughouding, te kennen, dat zij nog meerdere en kostelijker schatten dan deze hadden:

ontschatbare juwelen, die zij volgaarne zouden toonen, mits men hen tegen de woede der Priesters beveiligde. Alsdan boden zij den edellieden een Bijbel of een Nieuw Testament aan, en hierdoor bragten zij velen tot het eenvoudig schriftuurlijk geloof.

Ja, edle vrouw, gij kunt mij vrij gelooven;
Ik Verzeke u, dat ik nog nooit bedroog.
Zie dit juweel, zijn glans kan haast verdooven
Het schitterend licht, dat uitblinkt uit uw oog.
En zie ook hier die tootsels, rijk in waarde,
Zoo schoon als Peru's mijnen immer gaf;
Geen schooner dragt had ooit een vorst op aarde:
O koop toch iets van d'armen pelgrim af.

De schoone vrouw, nog in den bloei der jaren,
Beschouwt met vreugd der paalen rijken gloed,
Zij slingert die door 't rijke goud der haren,
En denkt: die toot voegt bij mijn schoonheid goed.
„Zeg, grijsaard, zeg, ik sluit mijn geldbeurs open,
Hoeveel dat snoer voor mij wel gelden moet?
O denk aan mij als gij weér wilt verkoopen,
De slotpoort blijft steeds open voor uw voet.”

Hij ziet haar aan met vriendelijke waarde,
En spreekt nu zacht, maar ernstig, vrij en stout:
„Mij rest een schat, geen grooter hier op aarde,
Veel meerder waard, dan paalen en dan goud.
Bij zijnen glans ziet men al ras verbleeken
Den gloed van diamanten en robijn,
Van welk een vreugd, mijn dochter, zoudt gij spreken,
Mogt deze schat vroegtijdig d'uwe zijn!”

„Zeg vreemding, zeg, wilt gij mij dien dan toonen?
Ik wensch te zien wat zoo veel schoons bevat;
O, toon hem mij, ik zal u rijk beloonen,
„k Verlang 't herit van zulk een rijken schat.”
De pelgrim slaat den roven mantel open,
En toont haar nu een klein eenvoudig boek,
„Dien schat,” zegt hij, „kan ik u niet verkoopen,
Het is de bron waarbij ik ruste zoek.”

„Dit woord geldt meer dan duizend koningskroonen;
Het is Gods woord, dat al ons heil bevat;
Kan ik u wel een grooteren rijkdom toonen,
„Waar vindt de mensch op aard' een betren schat?
Wat zou voor u een schooner heilzon dagen!
Zocht ge in dit woord des Heeren hoog bevel,
Woudt ge aan dit boek uw besten toot steeds vragen,
Ik schenk het u, het zij uw steun, vaarwel.”

Getroffen door des pelgrims stille waarde,
Herlas zij vaak het boek, dat hij haar gaf,
Het was Gods Geest, die zich haar openbaarde,
Gods woord werd haar ten leidisman, gids en staf.
Weltra verliet zij hare rijke zalen,
En bij de vromen zag men nu ook haar.
Zij voegde staag in Piemonts schoone dalen,
Ook haar gebed bij Christus' vrome schaar.

ANNA.

AAN EENE EENZAME.

't Werd avond; aan de westerkimmen
Vertoonde zich een gouden gloed,
Een vuur van 't glansrijk zonlichtglimmen,
Het beeld van 't hoopvol blij gemoed.
Maar o, het zinken van die stralen,
Hoe schoon voor 't vrolijk kloppend hart,
Het doet geen vreugd in 't harte dalen,
Bedrukt door bittere levensmart.

Een traan vol weemoed welt in d'oojen
Van haar, die denkt aan 't somber graf,
Aan wie het dierbaarst is ontogen,
Haar viel de vreugd des levens af.
Zij ziet dat zonlicht nederzinken,
Ook 't licht van hare vreugd verdween,
En zal die zou ras weder blinken,
Haar vreugde vloot voor altijd heen.

Ja, in haar droefheid als verloren,
Ziet ze in dit stil en rustig uur,
Weemoedig 't avondrood nog gluren,
Maar voelt de pracht niet der natuur.
Zij voelt alleen wat zij moest derven,
Ziet enkel 't eenzaam droevig pad,
En denkt aan niets, ach, dan aan 't sterven
Van 't laatste dat haar hart bezat.

O, gij, die nog de borst voelt gloeijen,
Bij 't schoon dat de avondluister biedt,
Gij zaagt zoo bittere tranen niet vloeijen,
Gij kent dien stillen weedom niet.

Gij weet, ja zelfs, gij kunt niet gissen,
Wat oprijst in die droeve ziel,
Die alles, alles hier moet missen,
Aan wie het laatste zelfs ontviel.

Ja, droef en bitter zijn de tranen,
Die 't eenzaam hart in stille schreit,
Het ziet het schoone zonlicht tanen,
Geen ander licht dat haar verbeidt.
Het voelt de borst zich niet verheffen
Door schoone gedachtenkring,
Want niets dan 't leed, dat haar moest treffen,
Stijgt op in haar herinnering.

O eenzaam zijn voortaan haar wegen,
Wanneer haar voet zich huiswaarts wendt,
Klikt haar geen vrolijk welkom tegen,
Geen stem die zelfs haar schreden kent.
Geen oog wordt tot haar opgeheven,
Geen vriendeblik ziet ze om zich heen,
Achl droeve! wat rest u in 't leven,
Gij staat daar met uw smart alleen.

Maar treur niet, wel zijn 't bange dagen,
En dierbre banden losgemaakt,
Gods liefde helpt u d' onspood dragen,
De Heer heeft alles welgemaakt.
Gij hebt het welgemaakt, o Heere,
Laat dit de stem zijn van uw hart,
Breng Hem zelfs in uw droefheid eere,
Dank Hem te midden van uw smart.

Want was steeds voorspoed u geschenken,
Had stang u 's levens zom bestraald,
Had vreugd u ruimschoots toegeblonken,
„Waar niet de nevel neêrgeald,
Dan ware uw hart op d' aard gebleven,
Dan waart gij hier valdsan te moe;
En wuiden u deze aardsche dreven
Verzading in haar genren toe.

En immers 't hart hoort niet aan d' aarde,
God schiep ons niet voor 't stof alleen,
't Genot der aard' heeft ginds geen waarde,
Het hart moet meer naar boven heen.
't Is daarom dat gij veel moet derven,
Dat leert u reeds uw kerkhofsteen,
Want gij, ook gij zult eenmaal sterven,
Gij blijft niet altijd hier alleen.

Uw Heiland heeft voor u geleden,
Uw zonden droeg Hij op het hout,
Hij heeft voor u ook daer geboden,
Opdat gij eeuwig leven zoudt.
En wachten u nog droeve nachten,
En dagen vol van zielsverdrigt;
Beproefde, staak, o staak uw klagten,
De Heer vergeet de zijnen niet.

En eenmaal zal het wezrien komen,
Niet altijd dekt het somber graf
Die dierbren, u op aard ontnemen,
De Heer neemt ze u niet eeuwig af.
Al blijft gij hen een tijd verbeiden,
Gij ziet hen éénmaal zeker weér;
En dáár om nimmermeer te scheiden,
Dan vindt gij hen bij uwen Heer.

Gij weet hoe zij dien Heer beminden,
Hij was hun steun in jedren nood,
Bij Jezus zult gij hen ook vinden,
Hij stierf voor hen zijn bitteren dood.
Nu zingen zij reeds 't Lam ter eere,
Die voor hun zonden heeft geboet,
En juichen: drierwef dank, o Heere,
Die ons gekocht hebt met uw bloed.

En nu dan droeve, diep bewogen,
Al hebt gij niemand die u mint,
Kom wisch de tranen u van d'oojen,
Denk wat u aan den Hemel bindt.
Uw Heiland zal u nooit begeven,
Wijd dan aan Hem uw gansche hart,
Leer danglijks meer voor Hem te leven,
Vertrouw Hem al uw leed en smart.

Bid Hem om kracht, Hij zal ze u schenken,
Vraag bovenal om zijnen Geest;
Die rigte uw daden, spreken, denken,
Bid om die hulp het allermeest.
Dan zult gij zelfs niet eenzaam sterven,
En is ook droef uw aardsche lot,
Hoe meer gij hier beneem moet derven,
Hoe meer g' eens vindt bij uwen God.

Zwolle, 1872.

ANNA.